

[Barfoed]

sættes med idrætsorganisationernes fulde støtte, betyder det da også, at hvis vi i udvalgsarbejdet støder på, at nogle repræsentanter for idrætten mod forventning ikke skulle støtte detaljer i dette forslag, så vil vi da lytte med opmærksomhed til de indvendinger, der måtte komme. Men idrættens repræsentanter, som man jo selv har valgt, har altså været med under hele forløbet, og derfor må det vel være rigtigt at sige, at det fremsættes med deres støtte. Det er jo simpelt hen en videreførelse af den betænkning, der blev udarbejdet for ganske længe siden, og man har altså haft lejlighed til at gøre indvendinger – også mod forslaget – hvis man havde villet det.

(Kort bemærkning).

Tinning (VS):

Mr. Barfoed har ret i, at det er overflødig at erindre mig om, at dette er en historie, der er forløbet over nogle år. Det, som jeg egentlig bare forsøgte at sige i al fredsommelighed, var, at det ikke er rigtigt, at idrætsorganisationerne giver det foreliggende lovforslag deres fulde støtte. Når vi ved, at der har været en høring på kun én dag hos én af idrætsorganisationerne, og når vi på den pågældende idrætsorganisationes årsmøde hører kritik af dele af det foreliggende lovforslag – bl.a. dele, som ikke svarer til indholdet af den betænkning, der ligger til grund for lovforslaget – så må vi have lejlighed til, hvad der herinde hedder en saglig og grundig drøftelse af de indsigelser. Det forstår jeg vi er enige om. Det vil sige på helt almindeligt dansk, at de folk skal have mere end én dag. De skal have lovforslaget sendt tilbage, og så skal de have et stykke tid til at sige, hvad de egentlig mener. Hvis vi kan blive enige om det, så er det helt hyggeligt og rart.

Sander (V):

Som vi klart tilkendegav ved forårets idrætspolitiske debat her i folketinget, erkender venstre idrættens betydning med hensyn til både bredden og eliten. Derfor kan vi også i dag give vores tilslutning til kulturministerens forslag til lov om eliteidrættens fremme – et lovforslag, der tilnærmelsesvis er en afskrift af eliteidrætsudvalgets betænkning fra sidste år.

Da de uoverensstemmelser, der blev draget frem i debatten her i salen den 25. april, blev ryddet af vejen ved et forligsmøde mellem næsten alle folketingets partier midt i maj, skal jeg ikke komme ind på alle lovforslagets enkeltheder, men vi glæder os over den tilfredsstillende løsning af de to spørgsmål, der især gav anledning til kraftige meningsudvekslinger i foråret, nemlig det offentliges placering i repræsentantskabet og finansieringen.

I forbindelse med forliget finder vi det særdeles hensigtsmæssigt, at repræsentantskabet bliver reduceret til 23. Det giver et langt mere effektivt og arbejdsdueligt repræsentantskab, hvor idrættens folk er klart i over-tal. Så er det, som det skal være.

Vi betragter repræsentanterne for ministerierne, amterne og kommunerne som koordinerende og vejledende redskaber og absolut ikke som formyndere, der skal styre idrætten, som vi oplever det i Østlandene. Idrætten har ikke behov for at blive pakket ind i bleg-rødt vat.

Finansieringsformen, der har skabt baggrund for oprettelsen af Dantop, Team Danmark, eller hvad vi nu skal kalde barnet, er vi også tilfredse med i venstre. Ved at reducere statens andel af tipsafgiften fra 19 til 16 pct. fremskaffes de nødvendige midler, uden at breddeidrætten rammes, og pengene kommer fra sportens egne midler.

Hvis man ser historisk på idrættens rolle i Danmark, er det en stor beslutning, vi skaber baggrund for i dag, men i venstres folketingsgruppe finder vi, at det er en naturlig udvikling inden for en bevægelse, der for en halv snes år siden opnåede anerkendelse ved at blive placeret under kulturministeriet.

Idræt på alle niveauer er en kulturfaktor i dag, det anerkendes vist af alle, og hvis vi inden for idrætten ønsker en top, der skal kunne sidestilles med andre af kulturlivets ypperste aktører som forfattere, filmfolk, balletdansere, skuespillere, malere osv., må vi give disse idrætsudøvere bedre vilkår, akkurat som man gør det i alle andre lande – og for øvrigt har gjort det gennem mange år, ikke mindst i Østlandene.

Med denne lovgivning skabes nogle rammer, hvis indhold idrætten selv skal styre, og det er derfor en meget stor og vidtrækkende opgave, som vi i dag har fuld tillid til at idrætten vil løse, ikke mindst fordi vi ved, at